

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Mk 1, 29-39

Évközi 5. vasárnap („B” év)

Téged keres mindenki!

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Téged keres mindenki!

Abban az időben Jézus kijött a zsinagógából, és elment Simon és András házába. Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak. Jézus odament hozzá, megfogta a kezét, és fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.

Amikor lement a nap és beesteledett, odavitték hozzá a betegeket és a gonosz lélektől megszállottakat. Az egész város ott szorongott az ajtó előtt. Jézus pedig sokakat meggyógyított, akik különböző bajokban szenvedtek; és sok ördögöt kiűzött. De nem engedte megszólalni őket, mert tudták, hogy ő kicsoda.

Hajnalban Jézus nagyon korán kelt. Kiment (a házból), elment egy elhagyatott helyre, és ott imádkozott. Simon és a vele lévők utánamentek. Mikor megtalálták, azt mondták neki: „Téged keres mindenki!”

De ő azt felelte: „Menjünk el máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, – hiszen ezért jöttem.” És ment, hirdette az evangéliumot a zsinagógákban Galilea egész területén, és kiűzte az ördögöket.

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

²⁹ Καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

És kijőve a zsinagógából rögtön Simon és András házába mentek Jakabbal és Jánossal.

³⁰ ἢ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, καὶ εὐθὺς λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

De Simon anyósa lázas betegen feküdt és rögtön szólnak neki őt illetően.

³¹ καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρὸς· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

És odamenve felállította őt megragadva a kéznél: és elhagyta őt a láz, s szolgált nekik.

³² Ὅψιās δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους·

De amikor este lett, amikor lement a nap, sok beteget és démontól megszállottat hoztak hozzá:

³³ καὶ ἦν ὅλη ἡ πόλις ἐπισυνηγμένη πρὸς τὴν θύραν.

és az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

³⁴ καὶ ἐθεράπευσεν πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις, καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλεν, καὶ οὐκ ἤφιεν λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν.

És meggyógyított sok beteget sokféle betegségből és sok démonot kiűzött és nem hagyta beszélni a démonokat, mert ismerték őt.

³⁵ Καὶ πρῶτῃ ἔννυχᾳ λίαν ἄναστὰς ἐξῆλθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον κακεῖ προσηύχετο.

És egészen kora hajnalban, amikor még (szinte) éjszaka volt, felkelve kiment és elment egy magányos helyre és ott imádkozott.

³⁶ καὶ κατεδίωξεν αὐτόν Σίμων καὶ οἱ μετ’ αὐτοῦ,

És sietve ment utána Simon és a vele lévők,

³⁷ καὶ εὑρον αὐτόν καὶ λέγουσιν αὐτῷ ὅτι Πάντες ζητοῦσιν σε.

és megtalálták őt és mondják neki: „Mindenki téged keres.”

³⁸ καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἀγωμεν ἀλλαχοῦ εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα καὶ ἐκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξῆλθον.

És mondja nekik: „Menjünk máshová a közel levő (a szomszédos) városokba, hogy ott is hirdessem az igét: ugyanis ezért jöttem ki!”

³⁹ καὶ ἦλθεν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

És elment a zsinagógáikba, az egész Galileába hirdetve az igét és kiűzve a démonokat.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁹ ET PROTINUS EGREDIENTES DE SYNAGOGA VENERUNT IN DOMUM SIMONIS ET ANDREAE CUM IACOBO ET IOANNE.

²⁹ **A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment.**

²⁹ Ezután mindjárt kiment a zsinagógából, és elmentek Simon és András házába Jakabbal és Jánossal együtt.

²⁹ ***A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment.***

²⁹ ***És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt.***

²⁹ Mihelyt kimentek a zsinagógából, elmentek Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába.

³⁰ SOCRUS AUTEM SIMONIS DECUMBEBAT FEBRICITANS; ET STATIM DICUNT EI DE ILLA.

³⁰ **Simon anyósa lázas betegen feküdt. Ezt azonnal elmondták Jézusnak.**

³⁰ Simon anyósa lázasan feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak miatta.

³⁰ ***Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is neki az érdekében, ő odament hozzá és kézen fogva föllemelte.***

³⁰ ***A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának neki felőle.***

³⁰ Simon anyósa lázasan feküdt. És rögtön szóltak neki felőle.

³¹ ET ACCEDENS ELEVAVIT EAM APPREHENSAM MANU; ET DIMISIT EAM FEBRIS, ET MINISTRABAT EIS.

³¹ **Odament hát hozzá, s kézen fogva fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.**

³¹ Odament hozzá, és felsegítette a kezénél fogva. Erre rögtön elhagyta a láz, és felszolgált nekik.

³¹ ***Erre elmúlt a láza és szolgálni kezdett neki.***

³¹ *És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik.*

³¹ Odament, megfogta a kezét, és talpra állította. A láz elhagyta, és szolgált nekik.

³² VESPERE AUTEM FACTO, CUM OCCIDISSET SOL, AFFEREBANT AD EUM OMNES MALE HABENTES ET DAEMONIA HABENTES;

³² **Napnyugta után, amikor beesteledett, odahordták hozzá a betegeket és az ördögtől megszállottakat.**

³² Amikor beesteledett és a nap lement, odavitték hozzá az összes beteget és a megszállottakat:

³² ***Napnyugta után, amikor már beesteledett, mindenféle beteget és ördögtől megszállottat vittek hozzá.***

³² *Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördöngösöket;*

³² Estefelé, amikor lement a nap, odavittek hozzá minden beteget és megszállottat.

³³ ET ERAT OMNIS CIVITAS CONGREGATA AD IANUAM.

³³ **Az egész város az ajtó elé gyülekezett.**

³³ az egész város odagyűlt az ajtóhoz.

³³ ***Az egész város ott tolongott az ajtó előtt.***

³³ *És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé.*

³³ Az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

³⁴ ET CURAVIT MULTOS, QUI VEXABANTUR VARIIS LANGUORIBUS, ET DAEMONIA MULTA EIECIT ET NON SINEBAT LOQUI DAEMONIA, QUONIAM SCIEBANT EUM.

³⁴ **Sok beteget meggyógyított különféle betegségekből, és sok ördögöt kiűzött, de nem engedte őket szóhoz jutni, mert tudták, hogy kicsoda.**

³⁴ Meggyógyított sok, különféle bajokban sínylődő beteget, és sok ördögöt űzött ki, de nem hagyta őket szóhoz jutni, mert azok ismerték őt.

³⁴ ***Sok, mindenféle betegségben szenvedőt gyógyított meg és számos ördögöt űzött ki, de nem hagyta szóhoz jutni őket, mert tudták, hogy ő kicsoda.***

³⁴ *És meggyógyíta sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék.*

³⁴ Sok, különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, sok ördögöt is kiűzött, de nem engedte beszélni az ördögöket; azok ugyanis felismerték.

³⁵ ET DILUCULO VALDE MANE SURGENS EGRESSUS EST ET ABIIT IN DESERTUM LOCUM IBIQUE ORABAT.

³⁵ **Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni.**

³⁵ Másnap korán hajnalban fölkelt, kiment, és elment egy elhagyatott helyre, hogy ott imádkozzék.

³⁵ ***Hajnal felé, amikor még sötét volt, fölkelt és kiment egy magányos helyre, hogy ott imádkozzék.***

³⁵ *Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék.*

³⁵ Nagyon korán, a hajnali szürkület előtt felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

³⁶ ET PERSECUTUS EST EUM SIMON ET QUI CUM ILLO ERANT;

³⁶ **Simon és társai utánamentek, hogy megkeressék.**

³⁶ Simon, és akik vele voltak, utána mentek.

³⁶ ***Simon és társai utána mentek.***

³⁶ *Simon pedig és a vele lévők utána sietének;*

³⁶ Simon és a vele levők azonban a nyomába eredtek,

³⁷ ET CUM INVENISSENT EUM, DIXERUNT EI: “OMNES QUAERUNT TE!”.

³⁷ **Amikor megtalálták, ezt mondták neki: „Mindenki téged keres.”**

³⁷ Amikor megtalálták, azt mondták neki: »Mindenki téged keres.«

³⁷ ***Amikor megtalálták, így szóltak hozzá: „Mindenki téged keres.”***

³⁷ *És a mikor megtalálák őt, mondának néki: Mindenki téged keres.*

³⁷ és megtalálták. Így szóltak hozzá: – Mindenki téged keres!

³⁸ ET AIT ILLIS: “EAMUS ALIBI IN PROXIMOS VICOS, UT ET IBI PRAEDICEM: AD HOC ENIM VENI”.

³⁸ **De ő így válaszolt: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem ki.”**

³⁸ Azt felelte: »Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az ígét, mert azért jöttem.«

³⁸ ***De ő megjegyezte: „Tovább kell mennünk a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, hiszen ezért jöttem.”***

³⁸ *És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.*

³⁸ Ő pedig ezt mondta nekik: – Menjünk máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem!

³⁹ ET VENIT PRAEDICANS IN SYNAGOGIS EORUM PER OMNEM GALILAEAM ET DAEMONIA EICIENS.

³⁹ **S bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, és ördögöket űzött ki.**

³⁹ És bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, és ördögöket űzött.

³⁹ ***S bejárta egész Galileát, hirdette az igét a zsinagógákban és ördögöket űzött.***

³⁹ *És prédikál vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket űz vala.*

³⁹ És elment Galilea-szerte a zsinagógákba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.

1.3. BEHATÁROLÁS

Az epizódot jól behatárolja a pontos helyszín megjelölése: a zsinagógai jelenet után (Mk 1,21-28) Simon és András házában van Jézus (Mk 1,29-34), illetve onnan megy ki egy elhagyatott helyre imádkozni (Mk 1,35-38), végül pedig innen indul el hirdetni az igét Galilea más területein is (Mk 1,39). A perikópában végig Jézus a főszereplő, aki meggyógyítja Simon anyósát (Mk 1,30-31) és a ház köré odagyűlt betegeket s a démonoktól megszállottakat (Mk 1,32-34). Továbbá ő az, aki elmegy korán imádkozni (Mk 1,35), őt keresik Simonék (Mk 1,36-38), s végül ő hirdeti az igét bejárva Galileát (Mk 1,39). A szerző a napszakokat is hangsúlyozza: az isteni Mester este gyógyítja a tömeget (Mk 1,32-34), kora hajnalban megy ki imádkozni (Mk 1,35). A szakaszt tehát a Mk 1,29-39 versek között határolhatjuk be.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Márk Jézus egy napját, illetve legfőbb tevékenységét kívánja bemutatni: a Mester, hangsúlyozza, azért jött, hogy hirdesse az igét mindenütt. Isten közeli országának a jelei, hogy az Úr gyógyítja a betegeket s kiűzi a démonokat az emberekből. Ugyanakkor az evangélista arra is rávilágít, hogy Jézus minden cselekedete és tanítása az Atyával való szoros, bensőséges kapcsolatából fakad, amit a Mester hajnali imádsága jelez.

Simonnak és meggyógyított anyósának a példáján keresztül Márk pedig azt is mutatja, hogy az ember helyes válasza az Isten közeledésére az Úr befogadása, szolgálata és keresése.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ἐπισυνηγμένη (*episzünégmené*): összegyűlve (Mk 1,33)

A kifejezés a Simon és András házának kapuja előtt összegyűlt emberek sokaságára utal, akik azért mennek oda, hogy Jézus meggyógyítsa, illetve megszabadítsa őket a gonosztól. Másnap Jézus útnak indul, s bejárva Galileát hirdeti az ígét a zsinagógákban (συναγωγὰς /szünágógász/ - Mk 1,39), ahová a zsidó emberek szombatonként összegyűlnek.

Egy másik alkalommal pedig az Úr arról beszél, hogy második eljövetelekor az angyalai gyűjtik majd össze a választottakat (Mk 13,27).

Ennek fényében megállapíthatjuk, hogy az Úr Jézus akar találkozni az emberekkel, lép feléjük, de nekik is el kell indulniuk a Mester felé, köré kell gyülekezniük, mert így kerülnek majd Jézus második eljövetelekor az Úr választottai közé. A hívő ember feladata tehát, hogy Mestere mellett maradjon, mert ez a feltétele annak, hogy örökre vele maradhasson.

ἀναστὰς (*ánasztász*): felkelve, felállva; felkeltve, felállítva, feltámasztva (Mk 1,35)

Ebben a formában a kifejezés hatszor fordul elő a Márk-evangéliumban. Négyszer Jézus az alany, aki felkelve kimegy, hogy imádkozzék (Mk 1,35), később felállva elindul a főleg pogányok lakta Tírusz, illetve majd a zsidók által lakott Júdea felé (Mk 7,24; Mk 10,1), s végül a hét első napján feltámadva (felkelve) megjelenik Mária Magdolnának (Mk 16,9). Továbbá egyszer Lévi-re utal ez a szó, aki felállva a vámtól követni kezdi Jézust (Mk 2,14), illetve egyszer pedig a főpapra vonatkozik, aki felkelve középre áll, hogy az elfogott Jézust kérdezze (Mk 14,60).

Jézus kapcsán megállapíthatjuk tehát, hogy ez a szó a feltámadásának örömhírét készíti elő, amit tanítványainak kell továbbadniuk minden teremtménynek: zsidóknak, pogányoknak egyaránt (vö. Mk 16,15-20).

πρὸ ἑννυχᾶ λῖαν (*prói ennükhá lián*): egészen kora hajnalban, amikor még (szinte) éjszaka volt (Mk 1,35)

A πρὸ (kora hajnalban) szó bizonyos módon mindig Jézushoz kapcsolódik: ekkor megy ki imádkozni (Mk 1,35), ekkor veszik észre Péterék, hogy a fügefá, amit a Mester megátkozott, elszáradt (Mk 11,20). Továbbá az Úr szerint jelképesen mondván ez is egy lehetséges napszak, amikor másodszor el fog jönni (Mk 13,35), a Főtanács ekkor dönt Jézus ügyében (Mk 15,1), az asszonyok ekkor mennek ki az Úr sírjához (Mk 16,2), végül pedig ez az a napszak, amikor Jézus feltámadt (Mk 16,9).

A λῖαν (egészen, nagyon) határozószó pedig kétszer jelenik meg együtt az előző kifejezéssel: amikor Jézus kimegy imádkozni (Mk 1,35), illetve, amikor az asszonyok elmennek az Úr sírjához (Mk 16,2). Az e két ige hely közti sajátos kapcsolatot nyomatékosítja egy ellentétpár is: Jézus akkor megy ki imádkozni, amikor még szinte sötét (éjszaka) van (ἑννυχᾶ - Mk 1,35), az asszonyok pedig napfelkeltekor indulnak útnak (ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου /ánátejlántosz tú héliú/- Mk 16,2). Vagyis az Úr a nyilvános

működésének kezdetén, egészen kora hajnalban kimegy, hogy találkozzék az imádságban az Atyával, de miután rátalálnak Simonék, arra szólítja fel őket, hogy tovább kell menniük, hogy hirdesse az ígét Galilea más területein is (Mk 1,35-39). Az evangélium végén pedig nagyon korán elindulnak az asszonyok, hogy az eltemetett Mester sírjához menjenek, de ott egy ifjúval találkoznak, aki arra bátorítja őket, hogy vigyék hírül a tanítványoknak s elsősorban Simon Péternek, hogy a feltámadt Jézust Galileában viszont fogják látni (Mk 16,2-7). Ez a két epizód keretbe foglalja tehát Márk evangéliumát, s arra szólít fel, hogy minden keresztény ember feladata keresni és hirdetni a feltámadt Jézust!

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

Mk 2,2 annyian összejöttek, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el. Hirdette nekik az ígét.

Mk 3,8 Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről szintén nagy tömeg gyűlt köréje, mert oda is eljutott a híre, hogy milyen nagy dolgokat visz végbe.

Mk 3,12 De ő keményen rájuk parancsolt, hogy ne vigyék szét a hírét.

Mk 5,41 Megfogta a kislány kezét, s így szólt hozzá: „Talita kum”, ami annyit jelent: „Kislány, parancsolom, kelj föl!”

Mk 6,46 Aztán elküldte őket, és fölment a hegyre imádkozni.

Mk 6,55 Bejárták az egész környéket, s ágyastul odahordták a betegeket, ahol hallomásuk szerint tartózkodott.

Mk 9,27 Jézus azonban megfogta a kezét, felsegítette, s a gyermek talpra állt.

Mk 13,3 Amikor az Olajfák hegyén a templommal szemben leült, Péter, Jakab, János és András külön megkérdezték...

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 4,23-24 Jézus bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, hirdette országa evangéliumát, s gyógyított minden betegséget és fogyatékoságot a nép közt. Híre elterjedt egész Szíriában. Elvittek hozzá minden szenvedőt, olyanokat, akiket különféle betegségek és bajok gyötörtek, ördögtől megszállottakat, holdkórosokat, bénákat, és meggyógyította őket.

Mt 8,4 Ekkor Jézus ezt mondta neki: „Vigyázz, ne mondd el senkinek, hanem menj, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel a Mózes rendelte áldozatot bizonyságul!”

Mt 8,14-17 Amikor Jézus betért Péter házába, annak anyósát lázas betegen, ágyban találta. Megérintette kezét, erre megszűnt a láza. Fölkelt és szolgált neki. Amikor beesteledett, sok ördögtől megszállt embert vittek hozzá. Szavával kiűzte a gonosz lelkeket, és mind meggyógyította a betegeket, hogy beteljesedjen Izajás jövendölése: „Magára vállalta bajainkat és hordozta betegségeinket.”

Mt 9,35 Jézus bejárt minden várost és falut, tanított a zsinagógákban, hirdette országa örömhírét, és gyógyított minden betegséget, minden gyengeséget.

Mt 14,23 Miután hazaküldte, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék.

Mt 26,36 Közben odaért velük a Getszemáni nevű majorba. „Üljetek le – mondta tanítványainak –, én arrébb megyek és imádkozom.”

Lk 4,38-44 Jézus a zsinagógából kijőve, Simon házába ment. Simon anyósa magas lázban feküdt. Szóltak neki miatta. Főlé hajolt, parancsolt a láznak, és az nyomban elhagyta. Mindjárt fel is kelt és kiszolgált. Napnyugta után hozzátartozóik elvitték hozzá a különféle bajokban szenvedő betegeket. Egyenként rájuk tette kezét, s meggyógyította őket. Sokakból ördögök mentek ki, így kiáltozva: „Te az Isten Fia vagy!” De ő rájuk szólt, s nem engedte szóhoz jutni őket, mert hisz tudták, hogy ő a Krisztus. Amikor megvirradt, kiment egy elhagyatott helyre. A nép kereste, míg meg nem találta. Marasztalták, hogy ne hagyja ott őket. De ő azt felelte: „Más városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem.” És hirdette Júdea zsinagógaiban.

Lk 9,28 E beszéde után mintegy nyolc napra történt, hogy kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni.

Jn 18,37 Pilátus közbeszólt: „Tehát király vagy?” „Te mondod, hogy király vagyok – mondta Jézus. – Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

ApCsel 16,17 Pál után és miutánunk szaladt, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a fölséges Isten szolgálói, s az üdvösség útját hirdetik nektek.”

ApCsel 28,8 Publiusz apja láztól és vérhastól gyötörten ágyban feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott, rátette kezét és meggyógyította.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Aranyszájú Szent János szakaszunkkal kapcsolatban így fogalmaz: De miért is lép be Jézus Simon és András házába? Valószínűleg, hogy ételt vegyen magához. Máshol is lehet olvasni, hogy betér tanítványai házába, így például Lévi otthonába is. Mindig megtiszteltetés a tanítványnak, ha a Mestert fogadhatja. Nézd Péter alázatosságát és hitét! (...) Simon Péter tanúja volt sok beteg gyógyulásának. (...) Az apostol tudott várni, háttérbe tudta tenni a saját érdekeit. Jézus pedig belépett Simonék házába. Ott meggyógyította Péter anyósát. Nem csupán elhagyta a láz, hanem visszanyerte teljes egészségét. Ha valakit ledönt a lábáról láz, még ha az le is csillapszik, a beteg még egy ideig lábadozik a teljes felépülésig, itt azonban azt olvassuk: „és szolgált nekik” (Mk 1,31d). Két dolog mutatkozik meg. Egyrészt Krisztus Urunk kegyelme, irgalma, emberszeretete, amellyel a beteghez, elesetthez lehajol, másrésről a meggyógyult öröme és hálája, amelyet szolgálattételével fejez ki. Szent Lukács evangélista még azt is hozzáfűzi: „Szóltak neki miatta.” (Lk 4, 38 c). A gyógyítások nem csupán a betegségből eleve következően történtek. Krisztus Urunk kérte ehhez a hitet, bizalmat, imádságot. Itt is közbenjárásról van szó, amelyet a család végzett a beteg anyós meggyógyulásáért.

Felismered-e saját betegségedet? Kéred-e magad számára Krisztus Urunk gyógyító erejét? Közbenjársz-e másokért?

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

547. Jézus a maga szavait számos „erővel, csodával és jellel” kísérte (ApCsel 2,22), melyek mutatják, hogy az Ország Őbenne jelen van. Ezek bizonyítják, hogy Jézus a megígért Messiás.

548. A Jézus által végbevitt jelek bizonyítják, hogy őt az Atya küldte. Arra hívnak, hogy higgyenek Őbenne. Azoknak, akik hittel fordulnak feléje, Jézus megadja, amit kérnek. Akkor a csodák megerősítik a hitet Abban, aki az Atya cselekedeteit teszi: bizonyítják, hogy ő Isten Fia. A csodák ugyanakkor botrányt is okozhatnak. Ugyanis nem kíváncsiságot és mágikus kívánságokat akarnak kielégíteni. Jézust oly nyilvánvaló csodái ellenére is egyesek elutasították; sőt azzal vádolták, hogy az ördögök segítségével cselekszik.

549. Amikor Jézus embereket a földi éhségtől, igazságtalanságtól, betegségtől és haláltól megszabadít, messiási jeleket ad. De nem azért jött, hogy a földön minden bajt megszüntessen, hanem hogy az embereket a lehető legrosszabb rabszolgaságból, a bűn szolgaságából kiszabadítsa, mely hatálytalanítja istengyermeki hivatásukat és oka mindenfajta emberi rabszolgaságnak.

550. Isten országának eljövetele a Sátán országának veresége: „Ha pedig én Isten Lelkével űzöm ki a gonosz lelkeket, akkor bizony eljött hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28). A Jézus által végzett ördögűzések megszabadítják az embereket a gonosz lelkek hatalmától. Elővételezik Jézus nagy győzelmét „e világ fejedelme” fölött (Jn 12,31). Krisztus keresztye által Isten Országa véglegesen megszilárdul: „Az Úr a fáról országolt”.

1502. Az ószövetségi ember a betegséget Istennel kapcsolatban éli meg. Panaszkodik Isten előtt a betegség miatt, és Tőle, az élet és halál Urától kér gyógyulást. A betegség a megtérés útja lesz, és az Istentől nyert megbocsátás meghozza a gyógyulást. Izrael népe átéli, hogy a betegség titokzatos módon összefügg a bűnnel és a rosszal, s az Istenhez való hűség az Ő törvénye szerint visszaadja az életet: „Hiszen Én, az Úr vagyok a te gyógyítód” (Kiv 15,26). Izaiás próféta előre látja, hogy a szenvedésnek a mások bűneiért való engesztelés értelme is lehet. Megjövendöli, hogy Isten el fogja hozni Sionnak az időt, amikor megbocsát minden vétket és meggyógyít minden betegséget.

1503. Krisztus együttérzése a betegekkel, valamint számos gyógyítása mindenféle betegségből nyilvánvaló jele annak, hogy Isten meglátogatta az Ő népét és Isten országa közel van. Jézusnak nemcsak a gyógyításhoz volt hatalma, hanem a bűnök megbocsátásához is: Azért jött, hogy az egész embert – a lelket és testet – meggyógyítsa. Ő az orvos, akire a betegeknek szükségük van. Az összes szenvedő iránti együttérzése olyan messzire megy, hogy azonosul velük: „Beteg voltam és meglátogattatok” (Mt 25,36). A betegek iránti különös szeretete a századok során arra indította a

keresztényeket, hogy karolják föl a testben vagy lélekben szenvedőket; ez készítetett fáradhatatlan erőfeszítésekre a szenvedések enyhítése végett.

1504. Jézus gyakran elvárta a betegektől, hogy higgyenek. Jeleket alkalmazott a gyógyításnál: nyálat és kézrátételt, sarat és lemosást. A betegek keresték, hogy érinthessék Őt, „mert erő áradt belőle, mely mindenkit meggyógyított” (Lk 6,19). Így a szentségekben Krisztus továbbra is „megérint” bennünket, hogy meggyógyítson.

1505. A sok szenvedéstől megindultan Krisztus nemcsak megengedte, hogy a betegek megérintsék Őt, hanem nyomorúságainkat magáévá teszi: „Szenvedéseinket magára vette és betegségeinket ő hordozta” (Mt 8,17). De nem minden beteget gyógyított meg. Gyógyításai Isten országa eljövételének jelei voltak, egy sokkal mélyebbre ható gyógyulást hirdettek: a bűn és a halál fölötti győzelmet az ő húsvétja által. A kereszten Krisztus a rossz egész terhét magára vette, elvette a „világ bűnét” (Jn 1,29), aminek a betegség csak egyik következménye. Szenvedésével és kereszthalálával Krisztus a szenvedésnek új értelmet adott: hasonlóvá tud tenni bennünket Őhöz, és egyesíthet az Ő megváltó szenvedésével.

875. „Hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? S hogyan halljanak hírnök nélkül? S hogyan hirdessen az, akit nem küldtek?” (Róm 10,14–15). Senki, sem egyén, sem közösség nem hirdetheti önmagának az Evangéliumot: „A hit hallásból ered” (Róm 10,17). Senki sem adhat önmagának fölhatalmazást és küldetést az Evangélium hirdetésére. Az Úr küldötte nem saját tekintélyével, hanem Krisztus tekintélyének erejével beszél; nem mint a közösség egy tagja szól a közösséghez, hanem Krisztus nevében. Senki sem adhatja önmagának a kegyelmet; másnak kell fölkínálnia számára és mástól kell ajándékba kapnia. Ez föltételezi a kegyelem szolgáit, akiket tekintéllyel és alkalmassággal Krisztus ruházott föl. Tőle kapják a Püspökök és a papok a küldetést és a fölhatalmazást (a „szent hatalmat”), hogy Krisztusnak, a Főnek személyében cselekedjenek, a diákonusok az erőt, hogy Isten népét a liturgia, az igehirdetés és a szeretet ‘diakoniájában’ tudják szolgálni közösségben a Püspökkel és annak presbitériumával. Ezt a szolgálatot, melyben Krisztus küldöttei Isten kegyelméből azt teszik és adják, amit önmaguktól képtelenek tenni és adni, nevezi az Egyház hagyománya „szentségnek”. Az Egyház szolgálatát saját szentséggel adják át.

1122. Krisztus elküldte apostolait, hogy hirdessék „az Ő nevében a bűnbánatot a bűnök bocsánatára minden népnek” (Lk 24,47). „Tegyetek tanítványommá minden embert; kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében” (Mt 28,19). A keresztesítésre szóló küldés, tehát a szentségi küldetés, benne foglaltatik az evangelizációs küldetésben, mert a szentséget Isten Igéje és a hit készíti elő, mely ezen igének elfogadása:

Isten népét elsősorban az élő Isten igéje gyűjti egybe. (...) A szentségek kiszolgáltatásához szükséges az igehirdetés, mert a szentségek a hit misztériumai, mely az igehirdetésből születik és belőle táplálkozik.

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA MULIERIS DIGNITATEM KEZDETŰ APOSTOLI LEVELE

13. Ha végiglapozzuk az evangéliumot, sok különböző korú, rendű és rangú nővel találkozunk. Van köztük testileg torzult, mint például az, akit „már tizennyolc éve gyötört a betegség lelke, teljesen meg volt görbedve, úgy, hogy nem is tudott fölegyenesedni”, vagy Simon anyósa, aki „lázasan fekvő”, vagy az az asszony, „aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett”, aki senkit sem érinthetett, mert úgy vélték, tisztátalanná teszi az embert. Ezek a nők valamennyien meggyógyultak; az utoljára említettet (a vérfolyásos asszonyt), aki a „sokaságban” megérintette Jézus ruháját, Jézus megdicsérte nagy hitéért: „A hited megmentett téged.” Ezek mellett ott van Jairus leánya, akit holtából hívott életre Jézus, szelíden szólítva: „Kislány, parancsolom, kelj föl”. És ott van a naimi özvegy, kinek egyetlen fiát Jézus föltámasztotta, és eme tettéhez fűzte irgalmas jóságának kifejezését: „megesett rajta a szíve és megszólította: Ne sírj!” És végül a kananeita asszony, az az asszony, aki hitéért, alázatosságáért és azért a nagyságért, melyre csak egy anyai szív képes, kiérdemelte Jézus különleges dicséretét: „Asszony, nagy a te hited. Legyen akaratod szerint.” A kánaáni asszony leánya gyógyulásáért könyörgött.

Az asszonyok, akikkel Jézus útközben találkozott, s akik tőle nagy kegyelmeket nyertek, követték őt – amikor apostolaival bejárta a városokat és a hegyi falvakat, prédikálva és hirdetve Isten országának evangéliumát –, „és vagyonukból gondoskodtak róla”. Az Evangélium megnevezi közülük Johannát, Heródes intézőjének feleségét, Zsuzsannát „és még sok más”.

Gyakran szerepelnek asszonyok a példabeszédekben, melyekkel Jézus az Isten országáról szóló igazságokat igyekszik megvilágítani. Így az elveszett drachma, a kovász, az okos és balga szüzek történetében. Különösen jelentős az özvegy két fillérének története. Amikor a gazdagok adakoztak a templom perselyébe ..., egy szegény özvegy két fillért adott. Ekkor Jézus így szólt: „Ez a szegény özvegy többet dobott be, mint bárki más. Mert a többiek a feleslegükből adtak..., ő azonban mind odaadta, ami szegénységéből telt: egész megélhetését.” Így Jézus őt állította példaképül, őt védte meg, mert annak a kornak a jogrendszerében az özvegyek teljesen védtelenek voltak.

Jézus tanításában és egész magatartásában semmi olyat sem találunk, ami – korának szokása szerint – az asszony hátrányos helyzetét tükrözné. Sőt ellenkezőleg, az ő szavai és tettei mindig kifejezik a nőt megillető tiszteletet és megbecsülést. A meggörnyedt asszonyt „Ábrahám leányának” nevezte, holott ez a kifejezés („Ábrahám fia” formában) az egész Szentírásban csak a férfiakat illette meg. Golgotára vezető útján Jézus így szólt az asszonyokhoz: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok!” Ilyen módon szólani a nőkről és a nőkhöz, nemkülönben így bánni velük, a kor uralkodó szokásához képest teljességgel „új” volt.

Ez még nagyobb jelentőségű volt azoknak a nőknek az esetében, akiket a közvélemény elítélt mint bűnösöket, utcanőket, házasságtörőket. Ott van a samaritánus asszony, akinek Jézus maga mondta: „Jól mondtad, hogy nincs férjed, mert volt ugyan őt férjed, de akid most van, az nem férjed.” Amikor az látta, hogy ismeri élete benső titkait, fölismerte benne a Messiást, és sietett, hogy közölje ezt a városbeliekkel. A megelőző párbeszéd egyike a legszebbeknek az Evangéliumban. Ott van továbbá a közismert bűnös

asszony, aki minden elmarasztalás ellenére belépett a farizeus házába, hogy Jézus lábát kenettel megkenje. A házigazdának, aki ezen megütközött, Jézus ezt mondta róla: „Sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett”.

És végül talán a legjelentősebb jelenet az összes találkozások között, amikor Jézushoz vitték a házasságtörésen ért asszonyt. A provokatív kérdésre: „Mózes a törvényben megparancsolta nekünk, hogy az ilyet meg kell kövezni; te mit mondasz?”, Jézus így válaszolt: „Aki közületek bűn nélkül való, az vesse rá az első követ.” A válasz igazságának oly ereje volt, hogy „egyik a másik után eloldalgott, kezdve a véneken”. Jézus egyedül maradt az asszonnyal. „Hol vannak? Senki sem ítélte el téged?” – „Senki, Uram.” – „Én sem ítélek el; menj, és ezután már ne vétkezzél többé”.

Ezek az epizódok világos összképet adnak: Krisztus az, aki „tudja, mi lakik az emberben, a férfiban és a nőben. Ismeri az ember méltóságát és szépségét Isten színe előtt. Ő maga, Krisztus ennek a szépségnek végső megerősítése. Mindaz, amit mond vagy tesz, a megváltás húsvéti misztériumában nyeri el végleges beteljesedését. Jézus magatartása az asszonyokkal kapcsolatban, akikkel messiási küldetésének útján találkozott, tükrözi Isten örök tervét, aki mindegyiküket megteremtve, Krisztusban kiválasztja és szereti. Tehát bármelyikük az „az egyedüli teremtmény, akit Isten önmagáért akart”. Mindegyik „kezdetből” kapja a személyi méltóság örökségét mint asszony. A názáreti Jézus ezt a méltóságot megerősíti, megújítja, az evangéliumhoz és a megváltáshoz kapcsolja, amiért e világba küldetett. Ezért kell Jézusnak a nőkre vonatkozó minden szavát és gesztusát a húsvéti misztérium fényében szemlélnünk. Ilyen módon találja meg mindegyik teljes jelentését.

FERENC PÁPA EVANGELII GAUDIUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

21. Az evangélium öröme, mely betölti a tanítványok közösségének életét, missziós öröm. Ezt tapasztalja a hetvenkét tanítvány, akik örömmel telve térnek vissza küldetésükből (vö. Lk 10,17). Ezt éli át Jézus, aki örömtől ujjong a Szentlélekben, és dicséri az Atyát, mert kinyilatkoztatása eljut a szegényekhez és a legkisebbekhez (vö. Lk 10,21). Ezt érzik csodálattal eltelve azok, akik pünkösdkor „mind a saját nyelvükön” (ApCsel 2,6) hallva az apostolok igehirdetését, elsőként tértek meg. Ez az öröm annak a jele, hogy meghirdették az evangéliumot, és az kezd gyümölcsöt teremni. De mindig jellemzője a kivonulás és az ajándék, az önmagából való kilépés, az úton lét és a mindig újrakezdett magvetés dinamikája. Az Úr azt mondja: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem ki!” (Mk 1,38). Amikor a magot valahol elvetette, nem marad ott tovább, hogy jobban megmagyarázza, vagy hogy újabb jeleket adjon: a Lélek arra vezeti, hogy induljon tovább más falvakba.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

Az *evangéliumban* (Mk 1, 29-39) Jézus gyógyításairól, ördögűzéseiről olvashatunk, illetve arról, hogy legfőbb küldetésének az evangélium hirdetését tartja. Ennek kapcsán a vasárnapi liturgia két központi gondolata az örömhír hirdetése és a szolgáló, jótevő szeretet.

A *válaszos zsoltárban* (Zsolt 146, 1-2. 3-4. 5-6) megjelenik Isten gyógyító cselekvése. A zsoltáros az Úr dicsőítésére hív, aki „a megtört szívűeket meggyógyítja, és sebeiket bekötözi”, aki a „szelídeket magához emeli”. Megjelenik azonban itt a Teremtő nagyságának és hatalmának kifejezése is – nem véletlenül nevezhetjük e zsoltárt a Mindenható himnuszának: „nagy az ő hatalma, bölcsességének nincs határa”, ő a „csillagokat számon tartja, és nevén szólítja valamennyit”. Ez az evangélium fényében arra mutat rá, hogy Jézus Krisztusban a mindenható Isten Fia lépett az emberek közé sebeiket és fájdalmaikat gyógyítani gyógyító tettekkel és csodákkal, de még inkább az örömhír bizonyosságának hirdetésével. A Teremtő dicsérete már a szentmise elején, a kezdőénekekben (Zsolt 94, 6-7) is megjelenik: „Jöjjetek, boruljunk le, hódoljunk Urunk és alkotónk előtt, mert ő a mi Urunk, Istenünk”.

Az *olvasmány* (Jób 7, 1-4. 6-7) a szenvedő ember küzdelmeiről és reményvesztettségéről tanúskodik. A misekönyv bevezetője így fogalmaz: „Isten nélkül az élet csak értelmetlen küszködés”. Jób könyve az igazak szenvedésének tragédiájára keresi a választ, de egyszerűen értelmezhető megoldást nem talál. Jézus, bár sokakat meggyógyított, mégsem szüntetett meg minden földi szenvedést, hanem részt vállalt belőle és szeretettel viselte. Az ő elsődleges küldetése az Isten szeretetének és az ő országának hirdetése, amelynek fényében már az emberi szenvedés is relativizálódik, hiszen, ahogyan Pál is megfogalmazta: „ez a világ elmúlik” (1 Kor 7,31).

A *szentleckében* (1 Kor 9, 16-19. 22–23) Pál apostol az evangélium hirdetéséről tanít, s Jézus példáját követve ő is ezt tartja fő küldetésének. Érdekes megfigyelni, ahogy a hirdetés módjáról ír: „A gyöngék közt gyöngé lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket. Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvösségre vezessek. Mindezt az evangéliumért teszem, hogy nekem is részem legyen benne.” Pál itt az örömhír átadásának fontos feltételére világít rá: a környezet számára befogadhatóvá kell tenni az üzenetet azáltal, hogy mi magunk is közel kerülünk, hasonlóvá válunk azokhoz, akikhez szólni kívánunk. Ezt láthatjuk Isten Fiánál is, aki emberré lett, aki „beletestesült” a kultúránkba, vállalva az emberi gyengeséget és esendőséget, hogy szólhasson hozzánk.

Az evangéliumban olvasható gyógyítás visszhangjaként csendül fel az *alleluja vers*: a Jézusra vonatkoztatott izajási jövendölés (Iz 53,4): „Krisztus gyengeségünket magára vette, és betegségeinket ő hordozta” (Mt 8, 17).

Az *egyetemes könyörgések* minden kérése a szolgáló szeretetre, az embertársaink üdvösségének munkálására irányul. A papi záró kérés kifejezetten Jézusra és az ő tevékenységére utal, melyről az evangélium is tanúskodik: „Urunk, Jézus Krisztus, te

mindenkor jót cselekedve jártál közöttünk. Add, hogy példádat követve mi is mindenkivel jót tegyünk!”. Hasonlóképp fohászkodik az áldozás utáni könyörgés is: „Segíts, hogy egyesek legyünk Krisztusban, és örömmel munkálkodjunk az egész világ üdvösségén”.

Végül mindkét választható *áldozási énekben* is megjelenik az evangélium gondolata. Az elsőben az Úr emberekkel tett csodáiért való hálaadás formájában: „Adjunk hálát az Úrnak jóságáért, az emberek fiaival tett nagy csodáiért, mert bő vizet adott a szomjazóknak, és az éhezőket jóllakatta.” (Zsolt 106, 8-9), a másodikban pedig a boldogmondások erőt adó szavaiban: „Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele” (Mt 5, 5-6).

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Belépek Isten oltárához (594)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/205/comm/734/belepek-isten-oltarahoz-introibo-ad-altare

Hozzatok áldozatot (605)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/205/gr/730/hozzatok-aldozatot-tollite-hostias

GITÁROS ÉNEKEK

Jézus, áldott legyél!

<https://www.youtube.com/watch?v=ve9NM01F3GI>

Adj erőt

<https://www.youtube.com/watch?v=OWrx6R3io>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Kovács Bettina: A gyógyítás mestere

Jöhet bármilyen betegség,
Jöhet lelki szomjúság vagy éhség.
Egyre kell csak figyelni,
Soha nem szabad feladni.

Mert voltak bénák, vakok, sánták,
Ők a betegség útját járták.
Így éltek hosszú éveken át,
S egyedül Jézustól várták a csodát.

Volt olyan, akinek elég volt az Úr szava,
És tudta, hogy meggyógyul az ő szolgája.
S volt olyan, akinek oly nagy volt a hite,
Hogy csak a ruhája szegélyét érintette.

És ott volt a négy napos Lázár,
Akin nem tudott győzni a halál.
Mert jött az Úr s megmentette,
Szavával őt is életre keltette.

És volt olyan, akit megszállt a tisztátalan lélek,
Az emberek megijedtek és féltek.
De az Úr elűzte a tisztátalan lelket,
S megmentett egy ártatlan életet.

(...)

Lehet testi vagy lelki a gondod,
Ha Isten elé viszed, megoldod.
Nincs olyan nagy probléma,
Amin a Jó Isten segíteni ne tudna.

Bármi nehézségen mész most keresztül,
Tudd, hogy nem vagy egyedül.
Isten a gyógyítás mestere,
S te lehetsz a gyógyulás győztese.

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Keresem-e az Urat? Megvan-e bennem a vágy, hogy találkozzam Vele?
- Mi mindenből gyógyított már meg engem Jézus?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Urunk, Istenünk, őrizd szüntelen jóságoddal Egyházadat és erősítsd mindenkor oltalmaddal, mert csak a te kegyelmedre hagyatkozhat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy napom minden mozzanatában Fiadat keressem és szolgáljam szabadon, derűvel és szeretettel! Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Téged keres mindenki! (Mk 1,29-39)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus kezével engem is megérint, hogy szabaddá tegyen.
- az Úr személyesen hozzám is eljött és eljön újra!
- Jézus eljött közénk, és nem azért, hogy elítéljen, hanem hogy segítsen.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- keressem és szolgáljam minden nap az Urat.
- mindig forduljak bizalommal Jézushoz.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyagok*, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Évközi 5. vasárnap („B” év)
Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Aranyszájú Szent János gondolatait a Bibbia dei Padri olasz nyelvű kiadvány alapján Rácz Dávid foglalta össze és fordította.

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Kovács Bettina: A gyógyítás mestere – https://keresztényversek.blog.hu/2018/01/19/gyogyitas_mestere

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rácz Dávid, Rácz Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu